

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1096

16.03.2024 (135)

Michael Kühnen

Antroji revoliucija I tomas: Tikėjimas ir kova

9 dalis

Kaip jau minėta, iš šios NSDAP/AO ląstelių gausos, greta ląstelių dalijimosi, kaip antrasis darinys atsirado NSDAP/AO SA. Praeities patirtis (reakcijos pergalė prieš nacionalsocialistinę liaudies valstybę) lėmė tai, kad šiandien SA vadovai yra ir partijos atstovai Gaube. Tai reiškia, kad šiandien SA iš esmės vadovauja partijai. Tai simboliškai rodo ir tai, kad "Völkischer Beobachter", kuris pogrindyje pasirodo kaip centrinis organas su nereguliais specialiaisiais numeriais, leidžia SA štabo vadovybė ir, kitaip nei "NS-Kampfruf", ne partijos vadovybė.

Sukurti glaudų, kruopščiai organizuotą pasipriešinimo judėjimą, kuriam vadovautų vadovybė Vokietijoje, kaip tai yra SA atveju, yra labai rizikinga, kaip matyti ir iš partijos vadovo pasisakymų. Tačiau tai yra neišvengiamas žingsnis į priekį, jei taip pat išlaikysime, taip sakant, kaip apsauginį tinklą, išbandytą ir patikrintą ląstelių principą už SA ribų. Juk kartas nuo karto subyra SA padaliniai, kurie paskui turi iš naujo formotis iš NSDAP/AO ląstelių. Šios strategijos, už kurią buvo atsakingas SA štabo viršininkas "Arminas", teisingumą įrodė 1977-1978 m. NSDAP/AO ir jos SA dabar yra politinis veiksnys šioje šalyje. Ateities kadrai jau sukurti, o naujosios nacionalsocialistinės Vokietijos darbininkų partijos, jaunosios kartos laisvės judėjimo, nebegalima ignoruoti.

Apskritai tolesnė NSDAP/AO raida yra tokia:

Įsteigti štabą, kuris ragina iš naujo suformuoti NSDAP ir yra visiškai saugus. Ši užduotis buvo įvykdyta.

ryšių kanalų, kuriais propagandinė medžiaga saugiai ir nepastebimai perduodama partijos bičiuliams fronte, sukūrimas. - Ši užduotis buvo įvykdyta.

Visoje Vokietijoje įkurtos nepriklausomos grupės, kurios vykdė NS propagandos kampanijas. - Ši užduotis buvo įvykdyta.

Laikraščio platinimas už partijos bičiulių rato ribų, siekiant sukurti simpatizuojančią aplinką ir užtikrinti judėjimo ideologinę vienybę. Čia daug kas įvyko ir NS-Kampruf atliko didelį novatorišką darbą. Vis dėlto nacionalsocialistų spaudos kokybę ir tiražą dar reikia gerokai pagerinti.

Aktyviausių nacių pagrindžio kovotojų sutelkimas į elitinę formuotę, kuriai vadovauja vieningi vadovai ir kuri laikosi visų saugumo taisyklių. Šios užduoties buvo energingai imtasi, ir netrukus sėkmę pajus demokratai. Iki šio momento NSDAP/AO raida pasistūmėjo į priekį vos per septynerius metus, ir sėkmė įrodo jos strategijos teisingumą. Turiu prašyti skaitytojo supratingumo, jei tolesnių žingsnių detalės sąmoningai lieka miglotos:

Strategijoje pateikiami tik kontūrai, o ne griežtos detalės, nes judėjimas visada lanksčiai reaguoja į valstybės represines priemones, be to, pirmenybė teikiama saugumo interesams.

Per vis naujas, regionuose, o vėliau net visoje šalyje ir Reicho mastu koordinuojamas SA ir nepriklausomų būrelių propagandines kampanijas Vokietija turi būti paversta gražiu "svastikos sodu" (pasak partijos vadovo Laucko). Vokiečių tauta turi vėl priprasti, kad svastika, kaip Vokietijos atgimimo simbolis, jai nuolat būtų prieš akis. Turi būti priklijuota tiek daug lipdukų ir plakatų, kad oponentams atrodo beprasmiška juos nuplėšti, nes kitą rytą jie vis tiek vėl bus ten pat.

Partija ir SA iš savo gretų steigia legalias asociacijas, kurios įspūdingomis viešomis akcijomis remia NSDAP/AO veiklą arba perima jau egzistuojančias grupes. Šios teisinės veiklos tikslas turi būti vis iš naujo kelti nacių draudimo klausimą į viešą diskusiją. Turime pasiekti tai, ką komunistai padarė su **"Berufsverbotsdiskussion"**:

Nė viena diena, nė viena savaitė neturėtų praeiti be kalbų apie NSDAP ir jos draudimą!

NSDAP/AO formuoja savo ląsteles CDU ir FDP, žaliųjų partijoje ir protesto gru-

pėse, brolijose ir profesinėse sąjungose, BGS, policijoje ir Bundesvero tarnyboje, siunčia stebėtojus ir "sargybinius" į SPD, komunistus ir valstybės saugumą.

Visa ši veikla kartu nebegali būti nutylėta ir kelia didelį ažiotažą, ypač tarp žydų ir užsienyje. Jie daro spaudimą sistemai, kad ši nutrauktų - neonacių gąsdinimus. Valdžios patikinimai, kad tai tik saujelė pamišėlių, jau nieko nebeįtikina.

Mėginimas valstybės jėga sutriuškinti NSDAP/AO kelis kartus žlunga. Nuostoliai visada pakeičiami, veikla didėja. NSDAP/AO negali būti sutriuškinta. Propaganda nuolat stiprinama, kol valdžia panaikina NS draudimą arba jį sušvelnina, kaip tuometinio KPD draudimo atveju, - arba kol tampa įmanomas okupacinio režimo žlugimas.

Tačiau kodėl šiandien nacionalsocialistai vėl išpažįsta NSDAP, demonstruoja svas-tiką, naudoja senuosius pavadinimus ir uniformas? Ar ne lengviau ir mažiau pavojinga išsaugoti turinį, o ne formą? Ar šie vėlyvieji partijos bendražygiai nėra tik jaunatviškų uniformų fetišistai, keistuoliai ar psichopatai - Hitlerio arlekinai, kaip rašo ZEIT? Politinis darbas, perteikiantis nacionalsocialistinį turinį, o ne formą, neabejotinai yra lengvesnis ir mažiau pavojingas nei kolaboravimas NSDAP/AO. Tačiau tai taip pat rodo visišką nacionalsocializmo idėjos ypatumų nesupratimą:

Priešingai nei marksizmas, NS neturi griežtos doktrinos, tai tiesiog pasaulėžiūra, o ne ideologija.

Nacionalsocializmas reikalauja tik įsipareigoti keliems ideologiniams kertiniams akmenims - Volksgemeinschaft, korporatyvizmui, Didžiajai Vokietijai, rasinei vienybei. Šiose ribose tai yra tikras liaudies judėjimas su skirtingomis srovėmis, skirtingais požiūriais į programos punktų reikšmę ir eiliškumą ir be griežtai apibrėžto kelio į tikslą. Nacionalsocializmas kaip politinis judėjimas savo reikšmę įgyja tik dėl dviejų "išorinių dalykų":

Atsidavimas Adolfui Hitleriui ir nacionalsocialistinės Vokietijos darbininkų partijos drausmei bei vienybei, kurią garantuoja fiurerio principas!

NSDAP tam tikrą laiką vienijo visas nacionalines sroves, buvo vokiečių tautos gyvybės išraiška par excellence, kuri be šio tvirto ryšio turėjo vėl suskilti į daugybę pluoštų. Šių dviejų "išorinių aplinkybių" žinojimas mums paaiškina staigią nacionalsocialistinio masinio judėjimo pabaigą. Tiesiogine to žodžio prasme iki paskutinės dienos partija laikėsi kartu, jos organizacija veikė. Tik mirus Adolfui Hitleriui ir iširus NSDAP, susiklostė ta keista padėtis, kuri taip suglumino nugalėtojus: Vokietijoje buvo sunku rasti bent vieną įsitikinusį nacionalsocialistą.

Atrodė, kad nacionalsocializmas tapo masiniu judėjimu prieš nacionalsocializmą. Tai turi būti pamoka.

Nacionalsocializmas tik tada galės vėl išskleisti jam būdingą dinamizmą kaip praktinis politinis judėjimas ir tapti degančiu stiklu susiskaldžiusiai nacionalinei ir völkisch opozicijai, kai vėl bus sukurtos organizacinės prielaidos. Tai reiškia, kad vėl turi atsirasti visus vienijantis ryšys - bendra pagarba lyderiui Adolfui Hitleriui ir griežta partinė drausmė naujosios NSDAP rėmuose. Visa kita yra apsimestiniai sprendimai, sektantiškas bambėjimas, o ne revoliucinis darbas dėl pergalės! Nesvarbu, ar kalbama apie liaudies socializmą, naująjį socializmą, vokiškąjį socializmą, nacionalinę revoliucinę idėją ar naująją dešinę - galiausiai yra tik vienas būdas nutraukti susiskaldymą:

Ištikimybė fiurerio partijai, NSDAP!

"Turinio, o ne formos išsaugojimo" strategijoje galima įžvelgti ir kitų priežasčių, grynų iliuzijų ir net bailumo. Svastika ir fiurerio atvaizdas Vokietijoje vis dar yra visur. Nėra simbolio, galinčio sukelti tiek neapykantos ir šmeižto priešui, bet nėra ir tokio simbolio, kuris sukeltų tiek meilės ir pagarbos. Bet kuriuo atveju svastika nepalieka abejingų, ir vien šis faktas yra galinga propagandinė priemonė. Ši sistema svastikos bijo labiau nei raudonųjų bombų. Turime tuo pasinaudoti. Mums, nacionalsocialistams, turi pavykti savo judėjimą ir senąjį svastikos simbolį masių akyse sutapatinti su radikaliausiu ir negailestingiausiu pasipriešinimu šiai sistemai. Ypač jaunų žmonių, kurie anksčiau galėjo atsidurti raudonųjų gretose, antplūdis rodo, kad mums tai jau iš dalies pavyko.

Mes, nacionalsocialistai, neturime nieko, visiškai nieko bendro su šia sistema. Mes nekenčiame šios sistemos, nekenčiame demokratijos, kuri buvo įmanoma tik ant nacionalsocialistinės liaudies valstybės griuvėsių. Ryšys tarp šio bekompromisio požiūrio ir svastikos tabu susprogdins sistemą tą akimirką, kai žmonės nusivils demokratija ir ieškos esminės alternatyvos. Šiandien Bonos okupacinėje valstybėje demokratų yra mažiau nei net Veimare. Tik gerovė gali palaikyti demokratiją, tačiau būtent šios gerovės sistema ilgai nesugebės užtikrinti. Prasideda sunkmetis, o kartu su juo ir atsinaujinusios galimybės Vokietijos laisvės judėjimui. Tik nacionalsocialistinės Vokietijos darbininkų partijos sugrįžimas į politinę areną atveria kelią tam, ką Valstybės saugumo tarnyba vadina "neonacistinio gaisro" pavojumi.

Tik todėl, kad egzistuoja NSDAP/AO, mūsų reikalavimas panaikinti NS draudimą tampa prasmingas ir logiškas. Tik legalios kovos ir pagrindinio darbo sąveika - net ir be organizacinio sąmokslu - suteikia Vokietijos laisvės judėjimui naujos pradžios galimybę. Šio skyriaus taip pat nereikėtų baigti neįvertinus dviejų asmenybių, kurios pasiekė neįmanomą ir nulėmė naujosios NSDAP veiklą:

- Partijos bendražygis **Gerhardas Lauckas**, NSDAP užsienio ir plėtros organizacijos įkūrėjas ir partijos vadovas, davė pradžią raidai, be kurios šiandien Vokietijoje nebūtų rimto "neonacizmo". Būtent jis iš daugybės smulkių nacių kovos grupių sukūrė vieningą judėjimą. Tai darydamas jis griežtai atmetė bet kokias pretenzijas į absoliučią lyderystę sau, kaip Amerikos vokiečiui, ir taip sudarė sąlygas visiems geros valios ir ambicijų neapakintiems partijos bičiuliams pripažinti jį partijos lyderiu.

- Partijos bendražygis "**Arminas**", NSDAP/AO SA štabo viršininkas, vos per trejus metus sukūrė naująją SA iš geriausių judėjimo kovinių grupių. Žmogus kodiniu vardu "Arminas" nenuilstamai stengdamasis išnaikino judėjime buržuazinio mąstymo likučius ir sėkmingai susirišo su revoliucine SA tradicija. Jo dėka Emstas Röhmas buvo oficialiai reabilituotas, ko ne kartą reikalavo jaunieji kovotojai. Be to, būtent jis nuo pat pradžių užtikrino, kad šį kartą SA kontroliuos partiją, kad vieną dieną būtų galima įvykdyti Antrąją revoliuciją, atsiskaitymą su reakcija.

Jūs turite ypatingų nuopelnų vokiečių tautos išlaisvinimui!

*Daugelis jų krito Miunchene.
Miunchene jų buvo daug.
Susitikimas vyko prie Feldherrnhalle
Vokiečių didvyriai mirtinas švinas.
Jie kovojo už Vokietijos pabudimą
tikėti Hitlerio misija!
Žygiavo su panieka mirčiai
į reakcijos ugnį!
Daugelis jų krito Miunchene
už garbę, laisvę ir duoną!
Susitikimas vyko prie Feldherrnhalle
šešiolika vyrų į kankinystę!
Jūs mirėte lapkričio 9 d.
Tu miręs, prisiekiame tau!
Daug tūkstančių kovotojų tebėra gyvi
Trečiajam, Didžiajam Vokietijos reichui!*

KOVOTI SU LIBERALIUOJU KAPITALIZMU.

Liberalusis kapitalizmas yra dominuojanti valstybės, vyriausybės ir ekonomikos forma Vakarų pramoninėse šalyse. Jo šalininkai šią XVIII ir XIX a. pusiau išgalvotą idėjų mišrainę vadina demokratija. Tai klaidinga jau pačia šio žodžio prasme, nes liberalkapitalistinė demokratinė sistema iš tiesų neturi nieko bendra su žmonių valdžia. Liberalusis kapitalizmas remiasi dviem geležiniais ramsčiais, kurie demo-

kratams yra šventi ir neliečiami:

veidmainystė ir materializmas.

Demokratai **veidmainiauja** sakydami, kad visa valstybės valdžia kyla iš žmonių.

Iš tikrųjų jie nieko nebijo labiau nei to, kad žmonės gali sukilti. Vakarų Vokietijos okupacinė respublika yra puikus to pavyzdys. Už savo egzistavimą ji dėkinga Vakarų sąjungininkų, kurie net ir šiandien turi didesnę įtaką nuo jų priklausomai vyriausybei nei - suvereni - liaudis, įsakymams ir geranoriškumui. Priėmę įstatymą dėl valstybinio partijų finansavimo, nesąžiningai paskirstę radijo ir televizijos transliavimo laiką, nutildę nedideles sistemos kritikų grupes, kurios geriausiu atveju yra išjuokiamos arba net patraukiamos baudžiamojon atsakomybėn, įvedę 5 proc. draudimą, uždraudę partijas, organizacijas ir renginius bei panaikinę visus tiesioginės demokratijos elementus (valstybės vadovo rinkimus, referendumą ir plebiscitą), demokratai susikūrė puikią priemonę, leidžiančią jiems patiems pasilikti parlamentuose ir žmonėms pristatyti valstybinį demokratijos teatrą.

Tai veidmainystė, kai demokratai sako, kad šioje valstybėje opozicijai leidžiama laisvai vystytis ir jai netrukdoma.

Iš tikrųjų Vakarų Vokietijoje turime tik vieną "demokratinę" valstybinę partiją - SPD-CDU-CSU-FDP, kuri dėl dominavimo žiniasklaidoje, žmonių nesidomėjimo politika ir prievartinių teisinių priemonių nuolat gauna daugiau kaip 90 proc. balsų. Ši "demokratinė" valstybės partija sąmoningai klaidina žmones, vaidindama komediją "opozicija" su dalimi savo organizacijos. Iš tikrųjų valdžios ir opozicinės partijos visiškai sutaria esminiais klausimais: jos vyriškai pasisako už laisvą demokratinę pagrindinę santvarką (FDGO), kurią tikriausiai tik jos pačios žino, kas ji iš tikrųjų yra:

Jie susitaikė su nugalėtojų dominavimu Rytuose ir Vakaruose bei Vokietijos padalijimu; jie pripažįsta interesų grupių spaudimą vyriausybei; jie draugiškai varžosi dėl postų ir pareigų ir, svarbiausia, nori likti savimi.

Tokia "valstybę remianti" opozicija, kuri atsidavusiai žaidžia šį žaidimą, žinoma, yra ne tik toleruojama, bet netgi lepinama ir puoselėjama. Tikrai opozicijai neleidžiama pasireikšti. Prieš sistemos kritikus "karingoji demokratija" ginasi persekiojimu, kratomis namuose, bauginimais ir, jei reikia, areštais. Tačiau jei opozicinis judėjimas iš tikrųjų sustiprėja, kaip kadaise SRP ar NPD, nevengiama draudimų ir agitacijos žiniasklaidoje.

